Svenska Mongolmissionens

ÅRSHÖGTID

hålles i Stockholm den 1—4 juni

Lördagen den 1 och söndagen den 2 juni hållas mötena i BETESDAKYRKAN, Floragatan 8 å följande tider:

Lördagen den 1 juni:

Kl. 5 em. Styrelsesammanträde.
Kl. 6 em. Ombudsmöte.
Kl. 7.30 em. Offentligt samkväm.

Söndagen den 2 juni:

Kl. 11 fm. Missionsgudstjänst.
Kl. 3 em. Gemensam middag å Hushållsskolan Margareta.
Kl. 6 em. Missionsmöte.

Medverkande: Missionsföreståndare Viktor Johansson, pastor Arthur Johansson, pastor Johan Hagner, nyhemkomna och hemmavarande missionärer. Solosång av Fru Ester Berggren. Dessutom sång av damkören.

Måndagen den 3 och tisdagen den 4 juni

fortsätter årshögtiden på Bibelinstitutet, Hagaberg, Östertälje.

Ovannämnda talare komma att medverka även där.

De två dagarna vid Hagaberg äro ämnade att bliva missions- och bibelstudiedagar. Det kommer att ordnas för gemensamma måltider på Bibelinstitutet likaså för nattlogi. Helst bör sänglinne och handdukar medtagas. Sådant kan dock erhållas mot särskild avgift. För båda dagarna blir priset 10 kronor.

Kuponger för bröd, smör och kött samt 100 gr. socker medtages.

Vi hoppas, att det skall bli möjligt för många av våra vänner att deltaga dessa dagar.

Anmälan om deltagande bör göras senast den 26 maj.

Utförligare program i nästa nummer.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
77232

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 6	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Juni 1946

"Om, mani padmé hum".

Som på annat ställe i detta nummer berättas, reste den franske missionären Huc för jämt hundra år sedan över vårt fält i sydöstra Mongoliet för att fortsätta över den mongoliska stäppen ända till Thibet och Lhassa, lamaismens högkvarter. Överallt hörde han från otaliga kloster och tempel och från otaliga tält den klassiska bönen: »om mani padmé hum» mumlas i entonig, oavlåtlig upprepning.

Det var på 1840-talet. Nu leva vi på 1940-talet. Men våra missionärer berätta, att de ständigt ute i tälten träffa på människor, som dagligen tillbringa timmar med sitt bönemummel »Om, mani padmé hum, om, mani padmé hum», i själlös, dyster entonighet.

Det är icke andliga böner de sträva efter att bedja, dessa lamaister, utan många böner — helst tiotusentals!

Denna tomma krampaktiga gudstjänst ha de fortsatt sekel efter sekel. En lång natt — en lång tröstlös natt ha de levat i.

Och denna natt fortfar än.

Inför årsmötet.

Av redaktör *J. E. Lundahl.*

Ett år har gått, sedan vi sist voro samlade till årsmöte — ett underligt år, fyllt av ljusa förhoppningar och av många besvikelser. När kriget i Europa tog slut och icke långt därefter kriget i Östern, hoppades mänskligheten på en ny tid, som åtminstone skulle vara bättre än de kvalfyllda år som genomlidits. Endast i ringa mån ha dock förhoppningarna gått i uppfyllelse. Det allra värsta har ju upphört, själva krigstillståndet, förödelsen, massdödandet. Men freden har icke kommit. De ockuperade länderna ha ju blivit fria, men tillståndet i de besegrade staterna är så fruktansvärt, att hela världen bävar inför vad denna nöd kan föra med sig även för andra folk och länder. Det svåraste är den nationella vinningslystnad på de besegrades bekostnad, som på sina håll icke vet några gränser och som synes bliva ett hart när oöverkomligt hinder för en verklig fred. Denna vinningslystnad ligger som den förnämsta orsaken till det osäkerhetstillstånd, som vi lida av både i Europa och i Fjärran Östern.

Icke minst har Svenska Mongolmissionen fått känna av dessa sorgliga förhållanden. Den japanska ockupationen har avlösts av ett nytt — man kan väl säga — krigstillstånd, därvid ingen ännu kan säga, vad utgången blir. Inga säkra underrättelser ha kommit oss tillhanda om våra stationer och våra kristna därute.

Våra missionärer ha börjat komma hem. Några ha redan nått fosterjorden, och andra äro på väg eller ha utsikter att komma i väg inom den närmaste tiden. Detta är för oss ett stort glädjeämne. Vi tacka Gud, att de alla äro välbehållna, och vi hälsa dem av fullaste hjärta välkomna att njuta den vila och vederkvickelse, som hemland och brödragemenskap kan skänka och som de så väl behöva. Det skall bli högtid för oss att med dem få dela andliga gåvor.

Våra tankar gå dock ständigt och icke minst vid årsmötet ut till fältet. Vad kunna vi göra för Guds plantering därute? Svaret ligger så nära, och ändå är det liksom om vi bävade, då vi avgiva det. Ty det sätter oss på prov — och äro vi starka nog för provet? Ha vi »den tro, som himlen ser, som går på våg och

berg slår ner»? Det är den vi behöva, och det är i den trons kraft, som Svenska Mongolkommissionen än en gång skall räddas och bli till välsignelse — större än någonsin — för skarorna därute.

Hela vår missions historia visar hän på ett enda trosprov. Tre gånger upptogs arbetet och måste läggas ned. Först fjärde gången blev det beståndande. Makarna Eneroth reste ut 1898, men måste efter några månader återvända på grund av sjukdom. Följande år utsändes makarna Helleberg och Emil Wahlstedt. Alla tre ledo martyrdöden under boxarupproret 1900. Nu förflöto fem år utan att några nya missionärer kommo ut. Hösten 1905 utreste sedan Edvin Karlén och nästa år hans trolovade, fröken Hanna Lindblom. Efter fyra år dog fru Karlén och samma år återvände maken till hemlandet. Fältet stod åter utan arbetare. Så kom det fjärde försöket, då i september 1910 Magnus Havermark for ut. Han följdes efter två år av Gerda Ollén och året därpå av Joel Eriksson. Så kom arbetet i gång och har sedan dess kunnat fullföljas, visserligen under svårigheter och motgångar men samtidigt under Guds synbara välsignelse. När man ser på Svenska Mongolmissionens begynnelse och utveckling, framstår med särskild klarhet, att denna mission är ett Guds verk och på samma gång en trosmission i ordets sanna mening. Här få de ord sin tillämpning som läsas i Uppenbarelsebokens 13:de kapitel: »Här gäller det för de heliga att hava ståndaktighet och tro». Vi ha åter kommit in i ett läge, då vi mer än annars måste känna vårt beroende av Gud. Våra egna resurser räcka icke till — Gud måste själv gripa in med makt och kraft. Och det skall han göra såsom svar på våra böner, när vi bedja i »ståndaktighet och tro». Han skall giva oss tillbaka våra stationer och våra församlingsmedlemmar och giva oss ännu rikare tillfällen än förr att göra frälsningens evangelium kunnigt för stäppernas folk.

Under tiden — medan vi vänta på Guds ledning — må vi bedja och offra utan att förtröttas. Möjligheter och utvägar kunna visa sig tidigare än vi kanske föreställa oss, och då gäller det för oss att vara beredda både med hänsyn till personliga krafter och ekonomiska resurser, nog starka för att taga upp verket. Denna tid är en förberedelsetid utan like för ny kamp och nya framgångar överallt i missionens värld men alldeles särskilt på de fält, *där offersinnet och uthålligheten under gångna tider satts på hårdare prov än vanligt.* Enligt lagarna i Guds rike vänta vi stora ting i Mongoliet. Det må vara på sin plats att inför det

stundande årsmötet påminna om slutorden i den för tre år sedan utkomna boken »Vid Gobiöknens gränser»:

»Under Guds mäktiga beskydd har verket i Mongoliet utvecklats. För närvarande vila dock tunga ovädersmoln även över Mongoliet, och ingen av oss vet vad morgondagen bär i sitt skötte. Men vi ha genomlevat svåra tider därute förut, krig, röverier och isolering, och under allt har Gud hållit sin hand över oss och över verket. Och vi se i tron fram mot segertider för Guds rike i Mongoliet.»

Ja, låt oss bedja mer, låt oss offra mer, låt oss tro mer på Gud!

En hälsning från vännerna Marthinsons

"Nu om någonsin behöva våra mongoler förböner."

Det har förunnats oss den stora nåden att återse vårt kära Sverige med alla nära och kära. Vi har lyckligt nått målet för vår långa resa. Att beskriva de känslor som fyller våra bröst är ej möjligt. Hjärtat stämmes till lov och tack. Tänk vad Gud är god emot oss.

Våra kära kamrater sända alla sina varmaste hälsningar. Då vi lämnade dem i slutet av februari voro de alla samlade för att säga adjö. Ingen av oss visste då vem som skulle komma först hem. Nu komma de inom en ganska snar framtid. Det kan kanske synas en smula underligt att hela vår missionärskår reser hem och att ingen stannar kvar. Detta är dock det allra bästa för tillfället. Alla behöva så innerligt väl att få komma hem. För alla utan undantag har det varit mer eller mindre påfrestande. Särskilt har ju våra kära vänner Paul-Georg, Ingeborg och Frideborg Svensson fått gå igenom djupa vatten. Förutan alla förböner skulle det säkerligen varit hopplöst. Men vi ha så många gånger under åren därute fått känna den himmelska kraften på ett särskilt och oförklarligt sätt fylla våra hjärtan. Till alla trogna förebedjare som dag efter dag, år efter år trätt fram inför nådens tron och lagt oss och våra mongoler fram i bön vilja vi få framföra vårt hjärtliga tack. Vår Gud skall efter sin nåds rikedom löna Er alla.

Så har vi ock en varm häsning från den lilla mongoliska församlingen att framföra. Ute på den stora steppen finnes en liten men dyrbar skara som böjt knä för Himmelens Gud och tillbedja honom.

Det är ju två år se'n vi lämnade dem, men då och då har det kommit livstecken ifrån dem. Dagarna innan vi lämnade Peking hade vi meddelande från Kalgan. En av våra unga mongoler hade kommit ned dit. Våra kristna sökte samlas till bönemöten. Säkerligen ha de fått gå igenom åtskilligt, och deras tro har satts på prov. Vi voro mycket glada att höra att de fortsätta med möten. Den käre vännen Bårr har vuxit i nåden. Han har varit oss till obestridlig nytta och glädje.

Så hoppas vi, att läraren Sitena fått vara hemma. Han är ju vår mest förhoppningsfulla mongol. Må Gud i sin stora nåd bevara dem denna farliga tid. Det är gott att veta att Han förmår långt mera än vi ens kunna bedja. Vår kära gamla Nandji står troget kvar. Hon har tydligen flyttat ett stycke från Goltjaggan. Vägen går alldeles framför vår station. Det är en av de stora vägarna, varför det antagligen blivit litet svårt för henne att bo kvar där, vilket gjort, att hon flyttat ett stycke öster ut. Säkerligen håller hon, så långt möjligt är, kontakt med den lilla kristna församlingen. Hon har varit och är en av pelarna i den lilla skaran därute.

Detta är nu blott en liten första hälsning. Mer än någonsin behöva våra kära mongoler våra varma förböner. Kära förebedjare, tag reda på en eller ett par av våra kristna mongolers

namn, och tag dem som särskilda böneämnen. Nämn dem vid namn i edra böner. Vi böra så långt möjligt bedja dem igenom denna svåra tid, så kommer kanske ganska snart en ny tid med öppna dörrar. Det skall bli härligt att återse de våra därute. Gud är mäktig att på ett överflödande sätt låta all nåd komma dem och oss till del.

Edra i Herren förbundna

Svea och *Anders Marthinson.*

Svenska Mongolmissionens styrelses årsberättelse.

Under krigets efterdyningar.

Krigets slut i Fjärran Östern väckte såväl hos missionens ledning här hemma som hos missionärerna därute nytt hopp om att vårt missionsarbete snart åter skulle komma in i normala fåror. Japans fall beredde helt naturligt våra missionärer vissa lättnader. Vår missionär Paul-Georg Svensson, som under 2¼ år varit i japansk fångenskap i Kalgan, blev frigiven den 7 maj. Övriga missionärer, som visserligen haft sin frihet men under den japanska ockupationen hela tiden varit vaktade och haft sin rörelsefrihet mycket begränsad, kunde nu åter röra sig mera fritt. Missionsarbetets återupptagande uppe i Mongoliet har dock ännu inte blivit möjligt. Krigets dyningar har så gott som lamslagit allt missionsarbete på vårt missionsfält.

Innan missionärerna tvingades att lämna fältet och resa ned till Peking i Kina, valdes dock under missionärernas ledning bland de kristna mongolerna föreståndare för de små församlingarna. Den kristna verksamheten har därför i någon mån kunnat fortgå vid och omkring missionsstationerna.

Om de kristna mongolernas mod och trohet även under de svåraste förföljelsetiderna ha vi haft flera gripande vittnesbörd. Då missionär Svensson blev tagen av japanerna, fängslades även flera av de kristna mongolerna. Bland dem var också gamla Nandji, vår tidigare av Gud hemkallade evangelist Genduns hustru. Då japanerna genom tortyr och hotelser till livet sökte framtvinga falska vittnesmål mot missionär Svensson, stod hon

fast och vittnade endast om vad som var sanning i hans sak. Då hon fick veta, att hon skulle skjutas, och hon då fick tillfälle att skriva till sina anhöriga, skrev hon till dottern och hennes man: »Förbliv trogna i eder kristna tro och fostra barnen i denna tro.» (Hon blev som bekant senare frigiven). Samma trohet visade flera andra, om än någon av fruktan för tortyr sökte anpassa sig efter japanernas önskningar.

De sista underrättelserna om ställningen uppe på vårt fält ge vid handen, att densamma förvärrats. Det talas om skövlade missionsstationer och att de kristna flyttat undan från stationerna. Missionsstationernas skövling skedde troligen under striderna mellan japaner och kommunister. De senare synas för tillfället ha makten på vårt fält.

Missionärerna, av vilka några redan vid tiden för det amerikansk-japanska krigets utbrott kommit ned till Peking för att resa hem till Sverige — andra kommo av hälsoskäl dit senare — ha hela tiden måst stanna kvar i Peking, då de av japanerna hindrats komma upp till fältet. Till Peking fördes också missionär Svensson och hans hustru efter hans frigivning i maj. Något egentligt missionsarbete i Peking var inte möjligt att bedriva under den japanska ockupationstiden. Efter krigets slut och särskilt sedan amerikanska trupper kom till Peking, ha missionärerna haft större frihet att missionera. Sålunda berättar missionär Folke Persson om framgångsrikt arbete bland ungdomen, såväl den amerikanska som kinesiska, i den s. k. Youth for Christ-rörelsen.

Någon möjlighet för våra missionärer att tillfälligt besöka fältet i Mongoliet har inte yppat sig. Missionärerna ha därför alla beslutat sig för hemresa under väntan på att de politiska förhållandena i Kina ska ordnas upp. Med något undantag ha alla varit ute över nio år, somliga ända till tolv år. Alla äro därför i stort behov av vila och klimatombyte. Några ha också redan lämnat Kina, och då detta skrives, har familjen *Marthinson* just anlänt till Sverige. Fröken *Gerda Ollén* och syster *Dagny Hansen* ha anlänt till Bombay i Indien och vänta där på resemöjlighet till Sverige. Familjen *Persson* och *Vivan Almqvist* väntar i Shanghai på båtlägenhet. Familjen *Svensson* och *Frideborg Svensson* var enligt de sista underrättelserna färdiga att lämna Peking strax efter påsk.

Som framgår av föreliggande kassatablå och revisionsberättelse har missionsarbetet även detta år av missionens vänner omfattats med kärlek, omtanke och stor offervilja. De många välvilliga och uppmuntrande brev och hälsningar, som åtföljt

missionsgåvorna, vittnar om hänförelse för den sak, som Gud lagt på våra hjärtan. De vittna också om ett ingående deltagande, ja, om en verklig gemenskap i missionsgärningen i Mongoliet. För allt detta känner missionens ledning stor tacksamhet, i första hand till Gud, som givit oss detta förtroendeuppdrag och som fört så många missionens vänner tillsammans i en gemensam uppgift. Men vi ville också till varje bedjande och offrande missionsvän få framföra vårt varma tack för den gemenskap, som vi känna att vi äga i missionsgärningen.

Vår tidning »Ljusglimtar från Mongoliet» har varit en länk som förenat oss i denna gemenskap. Trots att nyheterna från fältet varit mycket sparsamma ha vi dock alla känt att tidningen på ett särskilt sätt fört oss in i arbetet. Till alla våra prenumerantsamlare och för övrigt till var och en som hjälpt oss att sprida tidningen, ville vi framföra vårt varma tack. Med glädje och tacksamhet kunna vi meddela att upplagan även detta år ökat. Tidn. utgår nu i omkring 9.000 exemplar.

Av våra hemmavarande missionärer ha missionärerna *Joel Eriksson,* fru *Annie Eriksson* och fru *Elsa Skallsjö* ägnat sin tid åt resor i hemlandet för att genom offentliga möten och föredrag göra missionen och särskilt mongolmissionens arbete mera känt och på samma gång uppehålla kontakt med mongolmissionens vänner på de olika platserna. I samma syfte ha också missionärskandidaten *Edvin Bohlin* gjort flera resor i olika delar av landet. Då han inte rest, har han biträtt i arbetet på expeditionen. Till alla som hjälpt våra missionsarbetare att ordna möten, härbärgerat dem och på allt sätt sörjt för deras välbefinnande ville vi framföra ett hjärtligt tack.

Missionär *Elsa Bengtsson* har under väntan på att få resa ut fortsatt sitt skolarbete. På fritiden har hon också flitigt besökt olika platser och hållit föredrag om missionen.

Missionärskandidaterna, fru *Birgitta Bohlin* och syster *Signe Andersson* arbetar under väntetiden i sjukvård.

De nyantagna missionärskandidaterna *Paul Eriksson, Sigrid Jonsson* och *Anna-Lisa Thorsell* arbeta med sin utbildning. Fröken Anna-Lisa Thorsell har dock ännu kvar sitt skolarbete.

Arbetet på expeditionen har utförts av missionssekreteraren *Magnus Havermark* som också gjort tillfälliga resor ute i landet, fru *Signe Havermark* och fröken *Karin Wenzel.*

Tidningen har som förut redigerats av redaktör *J. M. Ollén.* Prenumeration och expediering av tidningen sker från expeditionen.

I nära samarbete med expeditionen arbetar våra syföreningar i Stockholm. Syföreningarnas försäljning har även i år fått mottaga gåvor från missionkretsar och enskilda personer ute i landet. Härigenom har genom syföreningarna ett visst samarbete med vänner runt om i landet uppstått som varit till rik välsignelse både genom det värdefulla ekonomiska stöd som givits och genom den gemenskap och uppbyggelse som syföreningarnas sammankomster skapat och den kunskap om missionen som dessa stunder giver.

På många platser i landet där flera missionsvänner finnas ha våra vänner sammanslutit sig i kretsar där man samlas till bön och offer för missionen. Genom missionärernas besök och genom brevväxling med expeditionen stå dessa kretsar i ständig förbindelse med missionens ledning. Flera av dem underhålla antingen helt eller tillsammans med någon annan krets en missionär eller infödd medarbetare. Många syföreningar ute i landet utföra sin stilla, trogna offergärning alltfort.

Gud har så hållit missionstanken levande även under det nu gångna året trots att det varit ett mycket påfrestande och prövande år.

Om vi skulle söka att i ett bibelord uttrycka vad vi tänka och känna inför de problem som möta i vårt missionsarbete just nu gå våra tankar till Luk. 5: 5, 6, där Jesus säger: »Lägg ut på djupen; och kasten där ut edra nät till fångst.» Mitt under alla svårigheter framstår Jesu missionsbefallning lika aktuell för oss nu som någonsin förr. Nog ha vi med Petrus gjort invändningar och klagat: »Mästare, vi hava arbetat hela natten och fått intet.» Vi ha mer än en gång frågat: »Hur skall det gå med missionen i dessa svåra tider? Lönar det sig att fortsätta, då vårt arbete på detta sätt gång efter annan blir avbrutet?» Då vi nu se framåt mot ett nytt arbetsår, så blir det säkerligen ingen seglats på ett lugnt och solbelyst hav. Kinas folkhav är i uppror, och krigets dyningar gå ännu höga och för med sig skum och all slags orenhet som hotar att översköljа missionens lilla farkost. Men inför Mästarens befallning: »Kasten där ut edra nät till fångst», kunna vi inte annat än med Petrus svara: »På ditt ord vill vi kasta ut näten.»

Stockholm i maj 1946.

Svenska Mongolmissionens styrelse

gm Magnus Havermark.

Mongolmissionens inkomststat.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, av Svenska Mongolmissionens ombud utsedda att granska missionens räkenskaper för år 1945, få efter fullgjort uppdrag avgiva följande revisionsberättelse:

Missionens inkomster och utgifter framgår av omstående tablå, vilken överensstämmer med missionens räkenskapsböcker. Samtliga inkomst- resp. utgiftsposter äro vederbörligen verifierade och hava av undertecknad Molander kontrollerats.

Missionens värdepapper ha vi granskat och genomgått samtliga bankbesked, varvid vi funnit att behållningen är i överensstämmelse med den i tablån under 31/12 1945 redovisade. Vi ha även tagit del av styrelsens protokoll.

Även under det gångna året ha Svenska Mongolmissionens skaffare fyllt dess behov, vilket vi med tacksamhet till alla goda gåvors Givare konstatera. Kriget och dess efterverkningar ha f. n. lamslagit verksamheten på missionsfältet, och missionärerna, som i flera år måst uppehålla sig i Peking, vänta på hemtransport i och för välbehövlig vila. Reserverade gåvomedel komma att tagas i anspråk för dessa hemresor (bortåt 50.000:— kr.) Och utresor för nya missionärer kräva betydande belopp, vilket vi vilja lägga missionsvännerna på hjärtat.

Tålamodets och tröstens Gud styrke våra trossyskon till fortsatt arbete för de arma mongolerna!

Stockholm den 9 maj 1946.

Elisabeth Molander. *E. Alfred Janson.*

Räkenskapssammandrag för år 1945.

Inkomster:

Gåvor utan uppgivet ändamål	68.267:46	
Till missionärers underhåll	9.983:97	
Till missionärskandidaters underhåll ..	1.006:90	
Till barnhem och skola	387:14	
Till infödda medarbetare	1.355:—	
Räntor	2.912:84	
Till översättningsarbetet	200:—	
Till hem- och utresor	13.117:97	97.231:28
	Kronor	97.231:28

Utgifter:

Ljusglimtar från Mongoliet (underskott)	907:62	
Missionärers underhåll (därav till »Ej utsända remissor» fonderade kr. 12.737:50)	45.211:44	
Stationen Hallong Osso (avskrivning)	1:—	
» Urga »	1:—	
Inventarier	180:79	
Löner, expeditions- och div. omkostn.	22.862:43	
Missionsresor i hemlandet	1.973:65	
Pensionsavgifter	4.600:—	
Missionärskandidaters underhåll	5.866:90	
Till översättningsarbetet inkomna fonderade medel	200:—	
Till hem- och utresor d:o	13.117:97	94.922:80
Inkomster utöver utgifter		2.308:48
	Kronor	97.231:28

Ställningen vid årets början och slut.

Tillgångar:

	1/1 1945.	31/12 1945.
Stationerna i Mongoliet	5: —	3: —
Värdepapper	30.350: —	40.350: —
Skrifter	3.358: 50	2.491: 20
I bank, kassa och postgiro	73.658: 04	91.891: 29
Lån till missionär A. F. Almblad	2.203: 10	2.703: 10
Studielån till missionärskandidater		500: —
Kronor	109.574: 64	137.938: 59

Fonderade medel och kapitalbehållning:

	1/1 1945.	31/12 1945.
Nödhjälpsmedel	7.024: 82	7.024: 82
För verksamheten i Mongoliet	3.685: 25	3.885: 25
A. o. G. Meukows fond	3.000: —	3.000: —
Hem- och utresor	24.840: 11	37.958: 08
Ej utsända remissor	12.000: —	24.737: 50
Behållning	59.024: 46	61.332: 94
Kronor	109.574: 64	137.938: 59

På hemväg.

Av missionär *Margith Persson.*

Peking den 2 april 1946.

Nyss har en engelsk repatrieringsbåt lämnat Shanghai med sextio tomma platser, avsedda för svenskar i norra Kina, som dock inte kunde ta sig ner, då vi fick meddelandet för sent. Det är nästan hopplöst att kunna ta sig ner från Peking till Shanghai. Marthinsons kom ju med amerikanskt flyg ner, tack vare att de hade Bibelsällskapet i Shanghai som hjälpte dem, men nu får inga privatpersoner gå med dessa flygplan längre. Nu har vi emellertid fått löfte om flyg — med ett kinesiskt plan — den här

veckan, men bara till Nanking; därifrån får vi ta tåg till Shanghai. Och sedan tar vi nog första båtlägenhet till Europa som står till buds. Allt vårt bagage har vi lyckats få sända. Det går med en dansk båt den 20 april. Det är troligen i Sverige före oss, och vi är glada åt att vi har det i väg. Från Calcutta i Indien har vi hört, att det skall vara 200 svenskar där som väntar på båtlägenhet hem, så den vägen ser inte särskilt hoppfull ut.

I lördags kom hit till Peking missionssekreteraren i svenska kyrkan, pastor Rundblom för att ordna med det svenska missionsflygets eventuella dirigering till Peking. Troligen kommer missionsplanet hit senare i vår, och det hade ju varit underbart att få komma med det. Men det tar ju inte mer än omkring 15 passagerare, och först går gamla och sjuka. Och jag behövde av hänsyn till min hälsa klimatbyte så fort som möjligt. Jag tycker det är verkligen vackert av svenska kyrkan att ställa detta plan till förfogande för även andra missioner och missionssällskap! I dessa tider av isolering och svårigheter kan det få bli till hjälp och räddning för många. Det har också varit en glädje att få sammanträffa med pastor Rundblom dessa dagar; han är full av sprudlande optimism och villighet att hjälpa åt alla håll. Det måste bli underbart att få komma hem och få vara med om konferenser och möten igen. Sverige står som ett drömland för oss härute efter alla dessa år.

I dag är det Gerdas födelsedag och vi var och uppvaktade henne tidigt i morse. Vi har flyttat från vårt hem i presbyterianska missionen där vi bott i tre år och bor nu på språkskolans hospits. Det är lättare att hålla sig redo för avresa då man slipper ha hushåll att tänka på. Svensons fick en liten flicka för tio dagar sedan. Ingeborg ser så duktig ut, och babyn är ett riktigt litet praktexemplar. Det är roligt för dem att allt gått så bra.

Jag hörde just nu, att Vivan Almqvist kanske reser samtidigt med oss till Shanghai. Rörande de våra uppe i Mongoliet är allt tyst; vi ha inte hört något från dem på långa tider. Just nu ser det mörkt ut för vår mission, och vad den närmaste framtiden bär i sitt sköte vet vi inte. Säkert ha de kristna det trångt däruppe, och de behöva mycken förbön. Det blir snart fyra år, sedan vi lämnade Mongoliet, och under hela denna tid har det inte varit möjligt att ens få resa upp på ett litet besök. Det har varit min mans varma önskan hela tiden att

åtminstone få resa upp på en liten tur, innan vi far hem, men det går inte. Den del av Mongoliet där vi ha våra stationer är helt i de rödas händer. Kanhända kan det så småningom bli en ändring, men efter allt att döma är nu Mongoliet för en tid stängt för all kristen mission. Man står undrande och frågande: »Herre, varför?» Så litet, ack så försvinnande litet är ju ännu uträttat, och det dröjer så länge, innan mongolerna verkligen kommer så långt, att de kan fatta och förstå innebörden av verklig frälsning och levande evangelium. O, att vi, hans vittnen och sändebud och alla där hemma kunde bli upptända av ett glödande nit för mongolernas frälsning, så att vi ropa till himmelens Gud om öppnade dörrar och om en skara av villiga, av Gud själv fyllda tjänare, redo att gå in genom desamma. O, att få börja om! Jag tycker för min egen del, att då jag ser tillbaka på åren jag fick vara i Mongoliet, så är det så oändligt många tillkortakommanden, så mycket som skulle varit annorlunda, så litet av kärlek och verklig glöd, men ett överflöd av brister och fel i tjänsten för min Frälsare! Och då jag tänker på att vi kanske aldrig mer kan få komma tillbaka igen, då känner jag mig som en slagen, som en straffad, och de försummade tillfällena lyser i eldskrift för min inre blick i detta »aldrig mer, aldrig mer». Men Gud förmår att öppna portar som slagits igen aldrig så hårt, och vi klänger oss fast vid vad Gud förmår! — — Barnen växer och är duktiga. Lille Lars-Gunnar som brände sig svårt i julas är nu äntligen helt läkt. Det har varit en lång, prövande tid. Hans vänstra hand måste opereras så fort vi kommer hem. Det är ett under av Gud att han lever i dag. Det var en förfärlig tid, den värsta tror jag, som jag någonsin levat igenom i vad angår barnen. De dagar, ja, veckor av ångest vi genomlevde på tyska sjukhuset då, skall vi väl aldrig kunna glömma!

Nu hoppas jag verkligen att jag kan säga »på snart återseende», och det skall bli kärt att få träffa alla kära vänner där hemma! Bed för oss, att Gud må snart öppna en möjlighet för oss då vi kommer till Shanghai, ty troligen är vi fortfarande där då detta brev når Er.

Varma hälsningar från oss alla.

M. P—n.

Vårt fält för 100 år sedan.

En missionärs intressanta upplevelser i Mongoliet och Thibet.

På Kungliga Biblioteket i Stockholm ha vi studerat ett gulnat exemplar av en av den franske missionären Huc författad skildring av en färd genom Mongoliet, som han företog för jämnt 100 år sedan och som började på vårt fält i sydöstra Mongoliet och sträckte sig över hela Mongoliet och Thibet till Lhassa, alla lamaisters heligaste stad. Märkligt är att iakttaga, hur mycket det är i denna digra reseberättelse som vittnar om hur gamla, ja, uråldriga de religiösa sedvänjorna äro i detta konservativa land: i mångt och mycket leva dessa underliga gudstjänstbruk kvar i dag som är. I Mongoliet ha sålunda seder och föreställningssätt ej förändrats mycket på ett århundrade, varom en jämförelse mellan denna skildring och våra egna missionärers nogsamt bär vittne. Ur den välskrivna skildringen anföra vi följande utdrag; anmärkande endast, att missionär Huc, som var katolik och hade sällskap med sin kamrat, missionär Gabet, färdades iklädd den i landet brukade, gula prästdräkten, varför mötande mongoler genast höllo dem för andliga personer.

"Vi anropas bedja för sjuka".

Vi sutto på våra kameler och talade länge om vårt fädernesland Frankrike, till dess några mongoliska tält, som vi sågo resa sig på en kulle, plötsligt erinrade oss om var vi egentligen befunno oss. Vi hörde ett högljutt rop och varseblevo på långt håll en mongol, som gjorde häftiga rörelser med armarna. Men enär vi icke kunde urskilja, vem dessa tecken gällde och vad de skulle betyda, fortsatte vi vår färd. Då sprang någon upp på en framför tältet stående sadlad häst, kom sprängande fram till oss, men steg av, då han var några steg ifrån oss, knäföll och ropade: »Herrar lamas, förbarmen er över mig; resen icke förbi utan att bota min moder, som håller på att dö!» Vi tänkte på liknelsen om den samaritiska kvinnan och redo ett stycke tillbaka för att uppslå vår lägerplats icke långt från mongolens tält.

Medan vår tjänare iordningställde vårt tält, besökte vi den sjuka, som verkligen befann sig i ett förtvivlat tillstånd. Vi sade till de närvarande: »I, öknens innevånare! Vi äro icke bevandrade i kunskapen om läkande örter och förstå icke att efter pulsens slag avmäta livets rörelser, men vi vilja bedja för den sjuka till Jehovah. I haven ännu icke hört talas om denne allsmäktige Gud; edra lamas känna honom icke, men sätten blott lit till Jehovah, ty han är herre över liv och död.» Omständigheterna tilläto oss icke att hålla något längre tal, ty de stackars människorna voro alltför mycket sysselsatta med den sjuka, att de skulle kunnat skänka våra ord någon synnerlig uppmärksamhet. Vi återvände därför till vårt tält för att bedja, varvid den ovannämnda mongolen åtföljde oss, och så länge vi bådo, förblev han vid ingången till tältet i hopkrupen ställning och sade intet ord, men då vi slutat berörde han åter jorden med sin panna, och sade: »Helige män, huru skall jag kunna vedergälla er den stora välgärning ni bevisat mig? Jag är fattig och kan icke giva er varken häst eller får.» »Mongoliske broder», svarade vi honom, »måtte friden bo i ditt bröst. Jehovahs präster bedja icke för att erhålla gåvor. Emedan du är fattig, så emottag av oss denna obetydlighet». Därmed gåvo vi honom ett stycke tegelté; och han blev så rörd härav, att han icke kunde få fram ett ord, och några tacksamhetstårar voro hans enda svar.

Andra morgonen förnummo vi med glädje, att den sjuka befann sig på bättringsvägen, och när vi skulle avresa, beledsagades vi av några mongoler.

En levande gud på triumffärd.

Vid ett tillfälle beslöt den levande guden i Stor-Kuren i Mongoliet att avlägga ett besök hos kejsar Tao-Kuang i Peking.

Så snart han begav sig åstad, gick en väldig rörelse genom alla mongoliska stammarna, och från alla håll strömmade otaliga skaror fram för att åse hans framfärd. Varje stam kom med sina gåvor: hela hjordar av hästar, kameler och får, guld- och silverstänger samt ädelstenar. Utefter hela vägen genom Gobi-öknen hade man grävt brunnar, och furstarna i de länder, varigenom han reste hade på förhand dragit försorg om, att det vid alla lägerplatser skulle finnas livsmedel i överflöd. Lamakonungen satt i en gul bärstol, som bars av fyra hästar, av

vilka var och en leddes av någon klosterandlig. De tretusen lamas, som utgjorde följet, redo dels före och dels efter bärstolen på hästar eller kameler, men icke i rad eller leder utan om varandra och överlämnade sig hejdlöst åt sin hänförelse. Den väg, varpå tåget färdades, var på båda sidor omgiven av skaror av fromma, som med otålighet väntade den heliges ankomst; och så snart bärstolen blev synlig, föllo alla på knä samt kastade sig framstupa, så snart den kom närmare, med händerna lagda i kors framför pannan. Det var som vandrade en Gud över jorden för att utgjuta sin välsignelse över folken. På detta sätt kom den levande guden under sitt lysande triumftåg ända till stora Kinesiska muren, varifrån han icke längre var en Gud utan blott fursten över ett nomadfolk, över vilket kineserna gyckla, men som fruktas av kejserliga hovet, till följd av det fruktansvärda inflytande som det skulle kunna utöva på rikets öde. Endast hälften av den heliges följe fick överskrida gränsen, återstoden måste stanna norr om Kinesiska muren och uppslog sitt läger på Tschakars slätter.

Den store guden dog under vägen hem; och mongolerna påstå, att kejsaren hade i Peking låtit giva honom ett långsamt verkande gift. Mongolerna hade blivit djupt förbittrade, men icke nedslagna över detta dödsfall, emedan de hysa den fasta övertygelsen, att deras gud i verkligheten aldrig dör; han vandrar endast över till ett annat land för att därifrån återkomma yngre, kraftigare och friskare. År 1844 erforo de också att deras levande Buddha åter förkroppsligat sig i Tibet och de uppsökte med mycken högtidlighet denna femåriga gosse för att åter uppsätta honom på hans oförgängliga tron. Under det vi voro lägrade vid Kuku-Noor, vid stranden av det »Blå Havet», sågo vi den stora mongolkaravan draga förbi, som begav sig till Lhassa för att inbjuda den nye lama-konungen till Stor-Kuren.

Drivna av sin oro vandra tiggarmunkarna ständigt . . .

Sedan ungefär en månad ha vi oavbrutet färdats genom ödemarken, varunder vi om aftonen uppslagit vårt tält på det första bästa ställe, ha sett över oss ingenting annat än himlen och framför oss endast den omätliga steppen, utan all beröring med världen, och utan att träffa någonting annat än här och där mongoliska ryttare, vilka jagade genom »Gräslandet» liksom flyttfåglar på vandringståg. Vi hade därigenom små-

ningom så vant oss vid öknen med dess tystnad och enslighet, att vi erforo en känsla av obehag, då vi med ens åter befunno oss i ett uppodlat land, mitt i ett civiliserat livs ävlan. Det var oss som om det fattats oss luft och vi måste kvävas.

Ofta ha vi i Mongoliet träffat på tiggar-lamas, vilka leva såsom flyttfåglarna och av en inre oro drivas från kloster till kloster, varunder de taga in i varje tält, väl vetande att mongolernas gästfrihet aldrig skall lämna dem i sticket. Också vägras dem aldrig ett nattläger eller mat. Innan de om morgonen begiva sig vidare, gå de utanför tältet, se efter vädret och undersöka varifrån vinden kommer, och vandra därefter utan bestämt mål vidare, med huvudet framåtlutat och blicken sänkt. I handen hålla de en stav, och hela deras jordiska förmögenhet gömmes i en bockskinnsrensel. Den vandrande laman vilar ut vid den första bästa klippa eller på en bergstopp, i en klyfta eller var helst hans uttröttade kropp fordrar det. I öknen sover en sådan vandrare under bar himmel, vilken ju också bildar taket till det ofantliga tält, som man kallar världen. Dessa kringströvande munkars färder har inga andra gränser än de länder, varest Buddha dyrkas. De vallfärda genom Kina, Mandschuriet, Tibet, Indien och ofta till och med det avlägsna Turkestan. De sätta över alla floder, överstiga alla berg, knäböja för varje stor-lama, känna alla buddhistiska folk och deras bruk, seder och språk. Det faller dem aldrig in, att de möjligen kunna gå vilse, ty för dem är till slut varje väg den rätta, och varje ort, dit de anlända, lika bra som en annan, så att på dem kan verkligen tillämpas sagan om den vandrande juden.

Att döda loppor räknas för synd.

Det värsta vi hade att utstå på hela vår långa och vidsträckta resa var ohyran. Under två års tid ha vi fördragit hunger, törst, köld och storm, ha icke bävat tillbaka för rövare, vilda djur, snöskred och avgrunder, ha haft att kämpa med umbäranden och faror av alla slag; men allt detta var en obetydlighet i jämförelse med den förfärliga pina, som bereddes oss av den ohyra varav vi blevo angripna.

Mongolerna äro alltifrån barndomen vana att leva bland ohyra och fråga alls icke efter densamma; och endast när dessa objudna gäster bliva så talrika, att de alltför kännbart angripa huden, vidtager man åtgärder att förminska deras antal, i det man avtager kläderna och anställer gemensam jakt på ville-

brådet, vilket anses för ett artigt tidsfördriv, varmed man roar sig och vari vänner och möjligen närvarande gäster gärna taga del. Lamas döda likväl icke ohyran utan bortkasta den endast, utan att göra den någon skada; ty enligt deras lära om själavandringen är att döda någon slags levande varelse detsamma som att begå mord. Vi hava emellertid träffat lamas, som icke voro så nogräknade. Visserligen, sade de, bör en präst icke döda levande varelser, dock icke därför som skulle han därigenom befara att möjligen döda en människa, vilken vandrat över i djuret, utan emedan allt dödande överhuvud strider emot den milda karaktären hos en bönens man, vilken står i gemenskap med Gud. En och annan lama driver sin grannlagenhet i detta fall ända till barnslighet, så att ifall han på sin färd möjligen märker att en insekt går över vägen, håller han in sin häst för att låta honom taga en annan kosa. De medgiva emellertid, att även den försiktigaste människa ofrivilligt dödar en mängd levande varelser; och till försoning för sådana omedvetna mordgärningar pålägga de sig fastor och botövningar, varunder de litet emellan nedkasta sig till marken och framsäga vissa böner.

En förbittrad munk ropar: tillbed vår levande gud.

På vår resa genom Ortus-landet foro vi förbi ett litet, myckert vackert byggt kloster, då vi hörde hovslag bakom oss. Vi vände då om huvudena och sågo, hur en lama kom häftigt ridande bakom oss. Han sade till oss: »Mina bröder, ni hava farit förbi vårt sumeh (lama-kloster) utan att stanna. Har ni så bråttom att ni icke kan vila ut en dag hos oss och hembära vår Helige er dyrkan?» Vi svarade att vi hade bråttom, emedan vår resa icke gällde några dagar, utan den fjärran västern, varförutom vi icke knäböjde för människor, emedan västerns verkliga tro förbjöde detta. Han sade då: »Vår Helige är icke, som ni kanske föreställa er, en människa, utan vi äro så lyckliga att i vårt ehuru ringa kloster äga en levande Buddha. För två år sedan värdigades han nedstiga från Tibets heliga berg, och nu är han sju år gammal. Under ett av sina föregående liv har han varit över-lama i ett präktigt kloster, som låg i denna dal, men vilket enligt de heliga böckerna blivit förstört under Dschingiskhans krig. Kommen med mig, bröder, så skall vår Helige lägga sin högra hand på edert huvud, och lyckan skall åtfölja edra steg.» Vi svarade honom: »Vi

från västerlandet tro icke på alla dessa levande gudars själavandringar, utan tillbedja endast Gud, himlens och jordens skapare; och barnet i edert kloster synes oss maktlöst, så att människorna icke hava någonting varken att frukta eller hoppas därav.» Laman blev i början helt bestört över dessa våra yttranden, men slutligen steg vreden honom upp i ansiktet, han blickade ursinnigt på oss och red skyndsamt därifrån, i det han mumlade något mellan tänderna, som vi icke kunde förstå, men vilket vi ingalunda vågade tyda som en välsignelse.

Mongolerna hysa en orubblig tro på alla dessa olika själavandringar, och det faller ingen av dem in att tvivla på deras levande gudars äkthet. Sådana levande Buddhas finnas i stor mängd, och de stå alltid i spetsen för betydande kloster.

Bönmaskinerna bedja.

Buddhisterna hava uppfunnit ett ganska bekvämt medel för att förenkla sina vallfärder och övriga andaktsövningar. I stora klosterstäder uppställas på särskilda ställen stora tunnor, som vända sig omkring en axel. De äro förfärdigade av stark papp och innehålla en otalig mängd vid varandra limmade pappersark, varpå med tibetanska bokstäver äro skrivna de på stället och i trakten mest omtyckta bönerna. Den som därför icke vill belasta sina skuldror med en tung packe bönböcker eller vid varje steg nedkasta sig på marken, för att under hetta eller köld vallfärda omkring ett kloster, men likväl vill vara from, sätter en dylik böntrumma i rörelse, som förmedelst en egendomlig mekanik mycket länge förbliver i rörelse, när den en gång blivit satt i gång; och medan maskinen sålunda beder, kan den fromma botgöraren helt bekvämt äta, dricka eller sova.

Då vi en gång gingo förbi en dylik böntunna varseblevo vi tvenne lamas, som voro i gräl med varandra och höllo på att komma i handgemäng för sin bön-iver. Den ena hade satt bönmaskinen i gång och därpå helt lugnt begivit sig till sin cell, men då han därvid vände om huvudet för att njuta av anblicken av så många vackra böner, som han satt i fart, märkte han att en annan munk helt obesvärat stannade maskinen och sedan åter satte den i rörelse, likasom för egen räkning. Uppbragt över detta fromma bedrägeri vände han genast om och stannade sin medtävlares böner. Sedan de en stund sålunda ömsom stannat och kringrullat tunnan utan att säga ett ord, tog deras tålamod till slut en ända, så att de började okväda

varandra, och från okvädingsord övergick det till hotelser, och de skulle säkert slutat med att komma i luven på varandra, om icke en gammal lama ditkallats av deras skrik och uppmanat dem till fred samt gjort ett slut på striden därigenom, att han till bägges fromma satte tunnan i rörelse, så att den nu på en gång bad för två personer. Utom de vallfärdande, som infinna sig i och vid klostren, träffar man även på sådana pilgrimer, som företagit sig mycket långa färder, varunder de i varje steg nedkasta sig till marken och varvid de naturligtvis utstå otroliga besvärligheter.

"Om, mani padmé hum."

I Tibets heliga stad Lhassa finnes ett rörande bruk, som på visst sätt väckte vår avundsjuka när vi påträffade det bland dessa otrogna. På aftonen, när dagen nalkas sitt slut, upphör envar med sitt arbete, och män, kvinnor och barn samla sig i särskilda grupper alltefter kön och ålder på offentliga platser i varje kvarter. Så snart dessa grupper blivit fulltaliga, knäfalla alla och börja i långsam takt och med halvhög stämma sjunga böner. Dessa religiösa konserter av en sådan mängd andäktiga ljuda i en mäktig harmoni över hela staden och äga någonting underbart högtidligt som mäktigt griper själen. Då vi första gången voro vittnen till detta skådespel kunde vi icke underlåta att jämföra denna hedniska stad, där alla bedja gemensamt, med Europas städer, där man till och med skulle blygas att offentligt göra korstecken. De böner som lamaisterna sjunga vid dessa kvällssammankomster, äro olika för olika årstider; men bönen på radbandet är alltid densamma och består blott av stavelserna: *Om, mani padmé hum.* Denna formel som buddhisterna förkortat kalla mani, är på allas läppar, likasom man finner den skriften överallt, på gator och torg och på husens väggar. På alla flaggor, på tak och över husdörrar är tryckt en mani med mongoliska och tibetanska skrivtecken.

Om är hos hinduerna det mystiska namnet på gudomen, varmed alla böner begynna. *O* är guden Siwas och *M* Brahmas namn. Denna mystiska partikel användes på samma sätt som utropet O! i vårt språk och uttrycker en djup religiös övertygelse — är ett uttryck för trosvisshet. *Mani* betyder juvel, en dyrbar sak, *padma* lotuspalmen; *padmé* är vokativen av samma ord; *hum* slutligen är en partikel, som uttrycker en

önskan, åstundan och motsvarar ungefär vårt Amen. Efter ordalydelsen skulle således betydelsen av denna fras vara:

Om, mani padmé hum.
O, juvelen i lotus, amen!

Buddhisterna i Tibet och Mongoliet hava icke nöjt sig med denna klara tolkning, utan ansträngt sin fantasi för att finna en mystisk förklaring för var och en av de sex stavelserna. De hava skrivit en otalig mängd tjocka böcker, vari de hopat orimlighet på orimlighet, allt för att få en förklaring på deras berömda mani. Lamas bruka säga att den i dessa underbara ord innehållna läran är outtömlig och att ett helt människoliv är otillräckligt att utgrunda deras omfång och djup.

Då juvelen är fullkomlighetens sinnebild och lotusträdet Buddhas symbol, skulle man måhända kunna påstå dessa ord uttrycka en längtan att ernå fullkomligheten i syfte att därigenom åter bliva förenad med Buddha och uppgå i den allmänna ursjälen. Meningen skulle då kunna uttryckas ungefär sålunda: *O, måtte jag hinna fullkomligheten och uppgå i Buddha, amen!*

Meddelanden.

Torsdagen den 15 maj var en stor och lycklig dag för mongolvännerna i Stockholm, då de efter lång väntan blev i tillfälle hälsa missionärerna Anders och Svea Marthinson med sina två barn välkomna till fosterjorden efter nioårig bortovaro.

På förmiddagen var subskriberad lunch anordnad å Hushållsskolan Margaretha, och på aftonen ägde ett välbesökt tesamkväm rum i samma lokaler.

Missionär Marthinson berättade bl. a. att vårt fält därute för närvarande vore i händerna på Urga-mongolerna, alltså under en mongol-kommunistisk regim medan Kalganområdena vore under kines-kommunistisk styrelse. Beträffande missionsstationerna hade dessa säkerligen plundrats, men själva stationsbyggnaderna stå kvar.

I övrigt präglades missionär och fru Marthinsons anföranden av en ljus syn på läget. Räknade man enbart med rent mänskliga förhållanden, kunde man ha anledning till missströstan, men Gud är de goda överraskningarnas Gud, och ha vi blott tålamod, ska vi få se hans nådefulla gärningar. En anled-

ning till förtröstan vore den kärlek, som de infödda kristna visat missionärerna vid deras avresa från Hatt in Sum. Man hade slagit ring kring bilen och under djup rörelse sjungit om den Gud, som är de sinas tillflykt. Senare rapporter hade vitsordat, att de kristna — en »fåtalig men dyrköpt skara» — hade »fortsatt med mötena».

Även de anföranden, som höllos av Svenska Mongolmissionens ordförande, redaktör *J. Lundahl* samt av missionssekreterare *M. Havermark*, pastor *J. Hagner* och missionär *Joel Eriksson* präglades av frimodig förtröstan.

Man erinrade om de sköna bibelord som vittnade om Jesu förbön för frestade och klentrogna lärjungar, och pastor Hagner talade om den stora glädjeanledning som låge däri att många troende mongoler redan för alltid bärgats undan synd och nöd till det eviga hemmet.

»Låtom oss alltså fortsätta verket i tro och hopp och under tålamod» — det var den riktlinje, som bar upp samvaron.

Många varma hälsningar framfördes från de missionärer därute, som voro på hemväg och snart väntades hem, och alla hade uttryckt sin tacksamhet för missionsvännernas uthålliga omsorg om dem och för deras förböner.

*

Vi erinra än en gång om vår årshögtid lördagen den 1—tisdagen den 4 juni.

Mötena hållas å följande tider: lördagen den 1 kl. ½6 e. m. ombudsmöte i Betesdakyrkans ungdomsvåning, Floragatan 8. Kl. ½8 e. m. offentligt samkväm i kyrksalen nedre botten.

Söndagen den 2 juni kl. 11 f. m. missionsgudstjänst i Betesdakyrkan. Predikan av missionsföreståndaren Viktor Johansson och pastor Arthur Johansson. Kl. 6 e. m. missionsmöte samma lokal. Tal av från Mongoliet nyligen hemkomna missionärerna Anders och Svea Marthinson, missionsföreståndare Viktor Johansson m. fl. Söndag kl. 3 e. m. subskriberad middag å Hushållsskolan Margaretha, Drottninggatan 69.

Måndagen den 3 och tisdagen den 4 förlägges mötena till Bibelinstitutet, Hagaberg Östertälje.

Lämplig tid för avresa från Stockholms Central till Östertälje kl. 9,35 f. m. måndagen den 3 juni. Särskilt program för mötestider och måltider under dagarna vid Bibelinstitutet kommer att sändas till medlemmar och ombud.

*

Missionärerna Gerda Ollén och Dagny Hansen äro fortfarande kvar i Bombay. De planerade att resa hem med missionsplanet Ansgar, som skulle avgått från Stockholm till Bombay den 15 maj. Denna flygtur har emellertid blivit uppskjuten till den 12 juni. Plats på planet är nu beställd till denna tur för våra missionärer. De kunna väntas till Sverige först omkring den 20 juni.

*

Våra syföreningars i Stockholm försäljning den 7 maj var på allt sätt lyckad och gav ett mycket gott ekonomiskt resultat, nämligen kr. 3.960: 12.

Till alla vänner som genom gåvor och inköp bidragit till det goda resultatet, be vi få framföra ett varmt tack.

Vid dragningen i det lotteri som syföreningarna anordnade i samband med försäljningen utföll vinst på följande lottnummer:

Nr 80 lakan och örngott, nr 93 oljemålning, nr 139 tavla, nr 185 bäddjacka, nr 225 tebord med servis och dukar, nr 430 sidentäcke, nr 451 spegel, nr 649 duk och servetter, nr 696 tavla, nr 738 antik klocka, nr 967 fruktkorg.

Influtna missionsgåvor.

April månad		*Januari—april månader*	
1945	1946	1945	1946
9.592: 73	8 366: 17 *	29.052: 84	29.711: 11 **

* Därav till hem- och utresor 86: —.
** Därav till hem- och utresor 1.163: —.

Ljusglimtar från Mongoliet
— 27:de årgången —
ORGAN FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN.
Redaktör: *J. M. Ollén.* Ansvarig utgivare: *Magnus Havermark.*
Prenumerationspris kr. 2: — per år.
Prenumeration direkt genom expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm.
Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1946
77521

Ljusglimtar från Mongoliet

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOLMISSIONEN

N:r 7	EXPEDITION: Brunnsgatan 4, Stockholm	Juli 1946

Ett möte med Gud.

Det var nog mer än en mongolvän som denna gång med tungt hjärta gick upp till högtiden, Svenska Mongolmissionens 49:de årshögtid.

Våra stationer plundrade. Vårt fält avspärrat. Inga missionärer tillåtna att vistas där. En del av våra infödda kristna förskingrade från stationerna.

Med tungt hjärta ha vi sett läget sådant det är: ett mörkt läge.

Vi behövde ett möte med Gud.

Och vi fick det. Gud såg till våra behov.

Inga referat kunna tyvärr ge rättvisa åt vad vi upplevde dessa dagar. Men det sjöng i våra hjärtan:

Gud lever, Gud hör bön. Gud skall icke tillåta fienden rasera verket därute.

Vi kände att denna svåra tid ej var annat än en prövningstid, en förberedelsetid för ny framryckning, en mörk tunnel, vid vars slut solljuset på nytt skulle strömma oss till mötes.

Och vi lovade varann: vi ska hålla ut, vi ska stava på den gamla svårlärda läxan att icke se och dock tro.